

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych ONZ i organizacji regionalnych (AKP-UE/100.291/08/fin.)	19
— w sprawie skuteczności pomocy i określenia publicznej pomocy rozwojowej (AKP-UE/100.300/08/fin.)	26
— w sprawie społecznych konsekwencji pracy dzieci i strategii zwalczania pracy dzieci (AKP-UE/100.247/08/fin.)	31
— w sprawie sytuacji w Mauretanii (AKP-UE/100.440/08/fin.)	37
— w sprawie sytuacji w Zimbabwie (AKP-UE/100.439/08/fin.)	40
— Deklaracja z Port Moresby w sprawie światowego kryzysu żywnościowego i finansowego (AKP-UE/100.393/08/fin.)	42

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych ONZ i organizacji regionalnych**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea) w dniach 25-28 listopada 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając konwencje genewskie, a w szczególności czwartą konwencję (12 sierpnia 1949 r.) o ochronie osób cywilnych podczas wojny, oraz protokoły dodatkowe do tej konwencji z 1977 r. i 2005 r.,
- uwzględniając konwencję o zakazie stosowania min (konwencja z Ottawy), podpisaną we wrześniu 1997 r., oraz konwencję ONZ w sprawie niektórych typów broni konwencjonalnej, zawartą w Genewie dnia 10 października 1980 r. i obowiązującą od grudnia 1983 r., oraz dodatkowe protokoły do tej konwencji,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka ONZ z dnia 10 grudnia 1948 r., a także Deklarację Wiedeńską i Program Działań, uchwalone na Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w dniach 14-25 czerwca 1993 r.,
- uwzględniając statut rzymski ustanawiający Międzynarodowy Trybunał Karny, przyjęty w 1998 r., a w szczególności art. 6, 7 i 8 tego statutu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. („umowa z Kotonu”) ⁽²⁾, w wersji zmienionej w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽³⁾, a w szczególności jej art. 8, 17 ust. 2, 20, 31, 33, 96 i 97,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie odbudowy po zakończeniu konfliktów w krajach AKP, przyjętą podczas 9. sesji w Bamako w dniu 21 kwietnia 2005 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa, przyjętą przez podczas 11. sesji w Wiedniu w dniu 22 czerwca 2006 r. ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r. w Port Moresby (Papua Nowa Gwinea).

⁽²⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 287 z 28.10.2005, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 272 z 3.11.2005, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 307 z 15.12.2006, s. 17.

- uwzględniając raport S/1998/318 Sekretarza Generalnego Rady Bezpieczeństwa ONZ dla Rady Bezpieczeństwa z dnia 13 kwietnia 1998 r. pt. „Przyczyny konfliktu i wspieranie trwałego pokoju i zrównoważonego rozwoju w Afryce”,
 - uwzględniając raporty Sekretarza Generalnego ONZ do Rady Bezpieczeństwa w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas zbrojnych konfliktów, zawarte w dokumentach S/1999/957 (8 września 1999 r.), S/2001/331 (30 marca 2001 r.), S/2002/1300 (30 listopada 2002 r.), S/2004/431 (28 maja 2004 r.), S/2005/740 (28 listopada 2005 r.) i S/2007/643 (28 października 2007 r.),
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ: 1265 z dnia 17 września 1999 r., 1296 z 19 kwietnia 2000 r., 1674 z 28 kwietnia 2006 r. i 1738 z 23 grudnia 2006 r., w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktów zbrojnych, które potwierdzają, że strony konfliktu zbrojnego są w pierwszej kolejności odpowiedzialne za zapewnienie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego, a także uznają znaczny wkład organizacji regionalnych w ochronę cywilów podczas konfliktów zbrojnych,
 - uwzględniając oświadczenia przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 15 marca 2002 r. i 15 grudnia 2003 r. oraz „memorandum dotyczące rozpatrzenia kwestii związanych z ochroną ludności cywilnej podczas obrad Rady Bezpieczeństwa na temat mandatów działań pokojowych”,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ: 1325 z 31 października 2000 r. i 1820 z 19 czerwca 2008 r., podkreślające znaczenie równego udziału kobiet i pełnego zaangażowania i podjęcia wszelkich starań w celu utrzymania pokoju i bezpieczeństwa oraz ich wspierania,
 - uwzględniając końcowy raport Kwatery Głównej operacji UE w sprawie roli płci w ramach EUFOR DR Konga,
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność” (2004), opublikowane przez panel wysokiego szczebla ds. zagrożeń, wyzwań i zmian, wzywające do solidarnego działania wspólnoty międzynarodowej,
 - uwzględniając deklarację ze światowego szczytu w Nowym Jorku z września 2005 r.,
 - uwzględniając rezolucję 1385 (2004) i zalecenie 1665 (2004) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy pt. „Zapobieganie i rozwiązywanie konfliktów: rola kobiet”, które zostały przyjęte w dniu 23 czerwca 2004 r.,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ S/2001/1366 z 30 sierpnia 2001 r. w sprawie roli Rady Bezpieczeństwa w zapobieganiu konfliktom zbrojnym,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ S/2003/1502 z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie ochrony personelu humanitarnego i ONZ oraz jego innych pracowników w strefie konfliktu, a także Konwencję w sprawie bezpieczeństwa ONZ i jego personelu z dnia 9 grudnia 1994 r. oraz protokołu fakultatywnego do niej z dnia 8 grudnia 2005 r.,
 - uwzględniając dwustronne oświadczenia podsekretarza generalnego ONZ ds. humanitarnych wobec Rady Bezpieczeństwa w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego;
 - uwzględniając podstawową definicję utrzymywania pokoju przyjętą przez Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ i definiującą to pojęcie jako „sposób pomocy krajom pogrążonym w konflikcie w stworzeniu warunków dla trwałego pokoju. Siły ONZ utrzymujące pokój — żołnierze i oficerowie, policja i personel cywilny z wielu krajów — nadzorują i obserwują proces pokojowy rozwijający się po zakończeniu konfliktu i pomagają stronom konfliktu wdrożyć podpisane przez nie porozumienie pokojowe. Pomoc ta przybiera różne formy, m.in. wspieranie bezpieczeństwa ludności, środki budowania zaufania, uzgodnienia dotyczące podziału władzy, wsparcie wyborcze, umacnianie państwa prawa oraz rozwój gospodarczy i społeczny”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. polityki (AKP-UE 100.291/08/końcowe),
- A. mając na uwadze, że klasyczna koncepcja utrzymywania pokoju, mająca pierwotnie na celu rozdzielenie stron konfliktu po podpisaniu zawieszenia broni, z czasem ulega zmianie i obejmuje nadzór nad granicami, utworzenie stref zdemilitaryzowanych i, o ile jest to przewidziane w umowach, nadzorowanie wymian jeńców i rozbrojenie, postrzegane jako część „rutynowego procesu”, zmierzającego do zapewnienia i utrzymania przestrzeni politycznej umożliwiającej stronom prowadzenie negocjacji i rozstrzygnięcie sporu,

- B. mając na uwadze, że w deklaracji ze światowego szczytu w Nowym Jorku we wrześniu 2005 r. 109 suwerennych rządów uznało odpowiedzialność państw i ONZ za zapewnienie ochrony ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciwko ludzkości oraz czystkami etnicznymi,
- C. mając na uwadze, że wielość zadań zawartych w ich mandatach dotyczących ochrony ludności cywilnej zwraca siły utrzymywania pokoju w różnych kierunkach i sprawia, że są one coraz bardziej zaangażowane w kwestie z zakresu „miękkiego bezpieczeństwa”, takie jak rozwój, odbudowa i długoterminowe budowanie pokoju, tj. wszelkie działania, w zakresie których siły wojskowe nie są zasadniczo szkolone,
- D. mając na uwadze, że jednym z wyzwań stojących przed możliwościami misji utrzymywania pokoju w zakresie ochrony ludności cywilnej jest docenienie ogromnej roli i potencjału sił cywilnych, złożonych z wielonarodowego dobrze wyszkolonego personelu cywilnego, które można szybko rozmieścić i które posiadają odpowiednie umiejętności w zakresie zadań bezpośrednio przekładających się na ochronę ludności cywilnej, takich jak nadzór nad przestrzeganiem praw człowieka, mediacje na poziomie społeczeństwa, doradztwo w zakresie problematyki pki, mobilizacja społeczności, działania informacyjne,
- E. mając na uwadze, że ONZ i Unia Afrykańska (UA), wspomagane niekiedy przez UE, zwiększają w tym roku liczbę sił utrzymywania pokoju na kontynencie i podejmują nowe misje, m.in. w regionie Darfuru w Sudanie, w Czadzie, Republice Środkowoafrykańskiej i w Somalii,
- F. mając na uwadze pomoc, jaką siły pokojowe udzielają Unii Afrykańskiej za pośrednictwem „instrumentu na rzecz pokoju”, finansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR),
- G. mając na uwadze, że od czasu traktatu amsterdamskiego z 1997 r. europejska polityka bezpieczeństwa i obrony otrzymała zadania utrzymania pokoju, ochrony ludności cywilnej oraz ochrony pomocy humanitarnej, ustanowione w Petersbergu w 1992 r.,
- H. mając na uwadze, że wspomniane misje są prowadzone pod mandatem ONZ i że pięć z nich jest realizowanych lub zostało zrealizowanych na kontynencie afrykańskim,
- I. mając na uwadze, że UE, ONZ i organizacje regionalne powinny przeprowadzić przed rozpoczęciem operacji pokojowych analizę konfliktu i zagrożeń, aby lepiej zrozumieć kontekst, w jakim będą pracować, a tym samym uniknąć negatywnego wpływu interwencji, takiego jak napięcia paliwowe i konflikty,
- J. mając na uwadze, że siły wojskowe nie mają jeszcze doświadczenia w identyfikacji i ochronie osób cywilnych we wrogim środowisku, stanowiących element interwencji międzynarodowych lub operacji strony trzeciej, oraz że często personel wojskowy sił pokojowych nie jest bezpośrednio rekrutowany przez ONZ lub organizacje regionalne, które są raczej wspomagane przez państwa wchodzące w skład sił pokojowych, których oddziały pozostają pod ich jurysdykcją w zakresie szkolenia i środków dyscyplinarnych,
- K. mając na uwadze, że rola i podejście organizacji humanitarnych, takich jak organizacje pozarządowe i agencje ONZ, w zakresie ochrony ludności cywilnej różnią się od roli i podejścia oddziałów utrzymywania pokoju,
- L. mając na uwadze, że odpowiedzialność za określenie sposobu działania agencji jest niejednokrotnie pozostawiana poszczególnym oficerom ochrony działającym w terenie, a nie wynika z jasnych wytycznych opracowanych na poziomie instytucjonalnym,
- M. mając na uwadze, że przemoc wobec ludności cywilnej, a zwłaszcza wobec kobiet i dzieci, jest często wykorzystywana w krajach objętych konfliktem jako broń służąca do poniżenia i psychologicznego osłabienia ofiar, które boją się zgłosić fakt wykorzystywania seksualnego i nadużycia przez jakiegokolwiek sprawcę, w tym przez oddziały sił pokojowych i pracowników pomocy humanitarnej,
- N. mając na uwadze, że skala misji pokojowej, zwłaszcza w odniesieniu do liczby dodatkowego nieuzbrojonego cywilnego personelu sił pokojowych, oraz jej zasięg geograficzny stanowią istotny czynnik zwiększenia poziomu ochrony ludności cywilnej,

Definicja ochrony ludności cywilnej

1. podkreśla, że główną odpowiedzialność za ochronę ludności cywilnej i zaspokojenie jej podstawowych potrzeb ponoszą państwa lub ich władze, bądź podmioty sprawujące nad nią rzeczywistą kontrolę, a także że zewnętrzne operacje pokojowe lub udział strony trzeciej odgrywa tu jedynie rolę uzupełniającą;

2. zwraca uwagę, że zasada nieingerencji nie może prowadzić do tolerowania poważnych przestępstw, takich jak ludobójstwo i masowe morderstwa, czystki etniczne i przymusowe wysiedlenia czy zbiorowe gwałty, lecz że w takiej sytuacji na społeczności międzynarodowej spoczywa odpowiedzialność za ochronę i podjęcie zdecydowanych kroków przeciwdziałających, w szczególności w celu ochrony ludności znajdującej się w niebezpieczeństwie, w które w miarę możliwości należy włączyć organizacje regionalne na rzecz rozwiązywania sytuacji konfliktowych;
3. podkreśla, że ważne jest uznanie, że operacje pokojowe powinny posiadać wystarczająco mocny mandat, aby wspierać przywracanie lub ustanawianie pokoju i rządów prawa, w tym reformę sektora bezpieczeństwa (RSB); w tym celu konieczne jest opracowanie całościowej strategii bezpieczeństwa, która obejmie również szkolenie cywilnych sił bezpieczeństwa (policji), będzie wspierała działania na rzecz demobilizacji i wyznaczy jasne cele w zakresie odbudowy;
4. ponownie wyraża swoje zaniepokojenie z powodu rozprzestrzeniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej i uważa, że rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja muszą stanowić integralną część operacji utrzymania pokoju;
5. podkreśla, że ważne jest, aby wysiłki na rzecz poprawy ochrony ludności cywilnej uwzględniały szeroko pojęte wyzwania i zagrożenia, przed jakimi stoją cywile, a także z zadowoleniem przyjmuje coraz większą współpracę poszczególnych nieuzbrojonych podmiotów cywilnych w tym zakresie, stanowiącą wartość dodaną przyczyniającą się do wdrożenia strategii ochrony;
6. podkreśla, że strategię wojskową nie przyniosą same w sobie pożądanych efektów, jeżeli nie będą im towarzyszyły kompleksowe działania humanitarne i polityczne cele pokojowe; do rozwiązania wzajemnych sporów między stronami konfliktu oraz do zapewnienia pokoju i odbudowy konieczny może być solidny mandat, który należy jasno ująć w strategii ochrony;
7. wskazuje, że niektóre państwa stworzyły instytucję cywilnej służby pokojowej, odnosząc w ten sposób znaczne sukcesy między innymi w warunkach pokonfliktowych w państwach byłej Jugosławii; zaleca również innym państwom i organizacjom regionalnym, takim jak Unia Afrykańska i UE, stworzenie stałej instytucji cywilnej służby pokojowej;
8. z zadowoleniem przyjmuje coraz częstsze włączenie w zakres mandatów misji utrzymywania pokoju działań na rzecz ochrony ludności cywilnej oraz zauważa konieczność opracowania wytycznych precyzujących sposób wykonywania tych mandatów dla zapewnienia bardziej całościowego podejścia do rozwoju potencjału ludzkiego, praw człowieka, pomocy i działań na rzecz bezpieczeństwa ludzi; wzywa zatem ONZ i organizacje regionalne do wyjaśnienia, jak rozumieją ochronę ludności cywilnej w mandatach ich misji i we wspólnych misjach oraz jak można lepiej wspomóc przygotowanie ich sił i personelu do tego rodzaju operacji;
9. podkreśla potrzebę rozwinięcia lepszego potencjału działania, w tym utworzenia stałych cywilnych sił pokojowych, w skład których wchodziłoby należycie wyposażone biuro koordynacyjne w kwaterze głównej grupy operacyjnej i, ewentualnie, na poziomie regionalnym, poprzez opracowanie harmonogramu interwencji cywilnego personelu, który można szybko rozmieścić, a także poprzez określenie odpowiedniej wielkości sił;
10. zwraca uwagę na konieczność ochrony ludności cywilnej nie tylko przed atakami z użyciem siły, lecz także przed przestępstwami, takimi jak napady grupowe czy rabunki;
11. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady UE o ustanowieniu mechanizmu obrony cywilnej, a także nowego instrumentu finansowego UE, mającego na celu poprawę mobilizacji i koordynacji pomocy w zakresie obrony cywilnej w sytuacjach zagrożenia w UE i poza nią;
12. zaleca, aby strategię wojskową operacji pokojowych posiadających specjalny mandat do ochrony ludności cywilnej obejmowały praktyczne instrumenty służące do skutecznego wykonania tych mandatów, takie jak: cywilna nieuzbrojona ochrona, nocne patrole i połączenie radiowe, organizacja lokalnych komitetów obronnych ostrzegających siły pokojowe, ochrona powietrzna, włączenie sił szybkiego reagowania gotowych do działania w przypadku trudności, wykorzystanie satelitów do nadzorowania i przechwytywania, a także włączenie policji porządkowej jako sposób wsparcia misji i zapewnienia strategii wyjścia dla sił pokojowych;
13. podkreśla, że na obszarach konfliktowych również uczestnicy akcji humanitarnych muszą być chronieni przez siły pokojowe w celu zabezpieczenia ich działań na miejscu;

14. podkreśla, że aktywne podejście do punktów kontaktowych POC, obejmujących lokalnych przedstawicieli krajowych i społeczeństwo obywatelskie, wesprze identyfikację czynników ryzyka w celu opracowania odpowiednich rozwiązań, a także wskazuje na znaczenie lepszej koordynacji pomiędzy siłami gospodarczymi, politycznymi, cywilnymi i wojskowymi;
15. wzywa państwa członkowskie UE i wspólnotę międzynarodową do wsparcia procesu wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325/2000 i 1820/2008 w sprawie sytuacji kobiet i dzieci podczas konfliktów zbrojnych, a także do opracowania krajowych planów działania i dokumentów strategicznych;
16. podkreśla znaczenie roli, jaką może odegrać obecność kobiet w misjach utrzymywania pokoju w zakresie załagodzenia przemocy wobec kobiet na terytoriach objętych konfliktem i po jego zakończeniu, a także fakt, że kobiety w siłach pokojowych często stanowią wzór dla miejscowych kobiet i zachętę dla nich do udziału w odbudowie po zakończeniu konfliktu, zwłaszcza w budowaniu demokracji i rozwoju gospodarczego;
17. domaga się należytego uwzględnienia rezolucji nr 1325 (2000) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie udziału kobiet w mechanizmach zapobiegania, zarządzania i rozwiązywania konfliktów;
18. zdecydowanie potępia przypadki nadużywania uprawnień przez członków sił pokojowych i zamieszania w seksualne wykorzystywanie osób cywilnych na terytorium prowadzenia operacji lub w praktyki korupcyjne, a także podkreśla znaczenie reakcji krajowych władz w takiej sytuacji; domaga się konsekwentnego ścigania takich przestępstw przez władze kraju ojczystego sprawców lub przez Międzynarodowy Trybunał Karny; odrzuca praktykę udzielania pracownikom ONZ lub żołnierzom służącym pod flagą ONZ jakichkolwiek form immunitetu w związku z popełnieniem powyższych przestępstw;
19. zaleca, aby każda misja pokojowa była otoczona jednostkami specjalnie wyznaczonymi do monitorowania, badania i publicznego zgłaszania przypadków naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, a także przez niezależną jednostkę śledczą do badania przypadków domniemanego wykorzystywania seksualnego przez członków misji pokojowych, oraz zaleca, aby stworzyć odpowiedni system pomocy dla ofiar tych nadużyć i dzieci urodzonych w ich następstwie;
20. wzywa do opracowania mechanizmu monitorowania lub ustanowienia organu nadzorczego, którego zadaniem będzie zapewnienie przejrzystości i skuteczności postępowań prowadzonych w związku ze skargami, aby skargi te były sprawiedliwie rozpatrywane na poziomie lokalnym;
21. zwraca uwagę na konieczność udziału punktów kontaktowych w międzynarodowych inicjatywach ONZ i organizacji pozarządowych w celu zapobiegania przypadkom wykorzystywania seksualnego i nadużyć oraz stosownego reagowania w takich sytuacjach;
22. zaleca, by punkty kontaktowe zapewniały społeczeństwu możliwość składania skarg poprzez stworzenie wspólnej procedury przyjmowania skarg, stwierdza, że procedura ta powinna być dostępna dla wszystkich agencji i punktów kontaktowych, aby obywatele wiedzieli, do kogo mogą kierować skargi;

Skutki w zakresie mandatów, zasad zaangażowania i szkoleń

23. podkreśla znaczenie poprawy szkolenia przed misją, jak również szkolenia podczas służby (w szczególności z międzynarodowego prawa humanitarnego, praw człowieka, wdrażania mandatów POC, w tym zapobiegania i reagowania w przypadku przemocy na tle seksualnym) dla wielonarodowych oddziałów, zarówno na poziomie krajowym, jak i wielonarodowym, krytykuje jednak fakt, że w przypadku personelu wojskowego misji prowadzonych przez ONZ podlega to wyłącznie odpowiedzialności krajowej;
24. wnosi o wprowadzenie specjalnego szkolenia z zakresu ochrony dzieci, zgodnie z wytycznymi Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego dotyczącymi dzieci w konfliktach zbrojnych;
25. wzywa do wydania „karty żołnierza” — na wzór karty stosowanej przez EUFOR w DR Kongo — która zawierałaby wytyczne dla sił pokojowych dotyczące sposobu postępowania wobec ludności cywilnej oraz podobnej karty dotyczącej postępowania wobec dzieci;
26. uznaje wysiłki podjęte przez Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ na rzecz zapewnienia szkoleń przed wysłaniem na misję dla jej członków wyższego szczebla i podmiotów biorących udział w misji, ze szczególnym uwzględnieniem zasad zaangażowania, lecz ubolewa nad faktem, że państwa nie mają obowiązku w nich uczestniczyć;

27. zaleca państwom członkowskim ONZ utworzenie wspólnej akademii dla uczestników misji pokojowych, w której przynajmniej personel wyższego stopnia przechodziłby jednolite, międzynarodowe podstawowe szkolenie z zakresu zadań humanitarnych i pomocy technicznej do celów ochrony i zaopatrzenia ludności cywilnej;
28. zaleca regionalnym i subregionalnym organizacjom ONZ wypracowanie bardziej standardowych modułów szkoleniowych i zwiększenie liczby dwustronnych i wielostronnych ćwiczeń szkoleniowych, a także włączenie w nie w szczególności działań zwiększających świadomość w kwestii respektowania praw człowieka, zgodnie z zasadą, że wszyscy ludzie bez względu na wiek, płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania mają prawo do równego traktowania i wymagają równego szacunku;
29. z zadowoleniem przyjmuje dążenie UE do lepszej harmonizacji jej podejścia do ochrony ludności cywilnej w państwach członkowskich, w szczególności poprzez zapewnienie wspólnych działań szkoleniowych, a także podkreśla, że pojęcie ochrony ludności cywilnej i ochrony dzieci powinno stanowić element takiego szkolenia prowadzonego w ramach profesjonalnych globalnych inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego;
30. wymaga, aby zapobieganie wykorzystywaniu seksualnemu i nadużyciom było standardową kwestią poruszaną podczas szkolenia personelu z krajów uczestniczących w misji, a także aby w ramach operacji przyjęto odpowiednie mechanizmy finansowania i odszkodowania dla ofiar nadużyć ze strony pracowników sił pokojowych;
31. nalega, aby znaczna część modułów szkoleniowych przeznaczonych dla personelu sił pokojowych, ONZ lub regionalnych, obejmowała kwestie niewłaściwego lub agresywnego zachowania, ponieważ zbyt często informacje o tym, jak zgłaszać nadużycia i jakie są jego konsekwencje dla sprawcy, nie są jasne dla pracowników misji ONZ;
32. nalega, aby każda misja EPBiO posiadała specjalnego doradcę do spraw ochrony dzieci;
33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Departament ds. Operacji Pokojowych ONZ wysyła obecnie ekipy rozpoznawcze w celu określenia braków w szkoleniach, i zapewnia, że kraje, które przeszkoliły swoje siły, spełniają standardy ONZ;
34. wskazuje, że UE również podejmuje podobne działania w ramach celu operacyjnego i cywilnego celu operacyjnego, lecz podkreśla, że daleko im jeszcze do systematycznego podejścia, ponieważ szkolenia leżą ostatecznie w gestii państwa;
35. przypomina państwom członkowskim UE o spoczywającej na nich zgodnie z prawem międzynarodowym odpowiedzialności za zapewnienie właściwego przeszkolenia całego personelu cywilnego i wojskowego, zgodnie z międzynarodowymi standardami humanitarnymi, oraz za dopilnowanie opracowania odpowiednich wytycznych i ich przeglądu w celu zagwarantowania poszanowania ludności lokalnej, kultur i płci; przypomina, że niezwykle istotne jest uwzględnienie praw człowieka i równości płci;
36. domaga się, aby szkolenie prowadzone przez żołnierzy europejskich dla żołnierzy afrykańskich w ramach programu „Euro Recamp” obejmowało konsekwentnie szkolenie z zakresu poszanowania praw człowieka i ochrony ludności cywilnej oraz aby przewidziano wystarczające środki finansowe w tym celu;
37. podkreśla znaczenie należytego uwzględnienia wartości nabytych doświadczeń i najlepszych praktyk, w szczególności doświadczeń zdobytych w ramach operacji o jasnym mandacie ochronnym — takich jak ARTEMIS i EUFOR i DRK — i ich wykorzystania jako materiału szkoleniowego dla usprawnienia szkoleń UE; zwraca szczególną uwagę na udzielanie społeczeństwu jasnych informacji i wspieranie pozytywnego postrzegania operacji, co ułatwia fakt, że większość oddziałów UE może posługiwać się językiem zrozumiałym dla ludności;

Lepsza komunikacja

38. ponownie podkreśla istotną rolę, jaką WZP AKP-UE może odegrać w zwiększaniu świadomości i prowadzeniu debaty nad tym, jak sprawić, aby kwestia ochrony zajmowała centralne miejsce zarówno w ramach mandatów operacyjnych Europejskiego Ochockiego Korpusu Pomocy Humanitarnej UE, jak i mandatów misji pokojowych innych regionalnych organizacji;

39. podkreśla, że istotne jest, aby zdobyte doświadczenie nie pozostało ograniczone do „narodu prowadzącego misję” oraz że podstawowe znaczenie ma opracowanie europejskiej doktryny dla interwencji w sytuacjach klęsk humanitarnych, opierając się zwłaszcza na doświadczeniach tych państw członkowskich UE, które są najbardziej zaawansowane pod tym względem, w celu zwiększenia adekwatności zasad zaangażowania;
 40. podkreśla potrzebę sformalizowania systemu komunikacji pomiędzy organizacjami pozarządowymi, regionalnymi i organizacjami ONZ, zwłaszcza na niebezpiecznych terenach objętych ochroną pokojową;
 41. przypomina o wymogu, aby państwa promowały i przestrzegały praw człowieka i humanitarnych zasad człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności, a także aby zapewniły bezpieczny i niezakłócony dostęp organizacji humanitarnych do ludności w potrzebie, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa międzynarodowego i krajowego;
 42. wzywa, aby w tym zakresie misje pokojowe miały stały kontakt ze wspólnotą humanitarną w ramach interpretacji ich mandatu dotyczącego ochrony ludności cywilnej oraz aby przywódcy polityczni i wojskowi operacji przeprowadzili podobne inicjatywy na rzecz porozumienia z miejscowymi władzami politycznymi i administracyjnymi;
 43. zwraca uwagę na pilną potrzebę utworzenia grupy kontaktowej w ramach każdej struktury pokojowej, która byłaby odpowiedzialna za kwestie komunikacji i informowanie miejscowej ludności, w tym ludności obszarów przygranicznych, o prawdziwej roli misji, jako główny wkład w zachowanie neutralności operacji wspierania pokoju; głównym zadaniem tej grupy byłoby stworzenie, przy wsparciu ze strony społeczności lokalnych, procedury przyjmowania skarg;
 44. wskazuje na fakt, że porozumienie z miejscową ludnością ma zasadnicze znaczenie oraz że należy przyjąć podejście, które sprzyja jasnym informacjom i zapewnia ich dotarcie do wszystkich, bez względu na płeć; należy to rozszerzyć na inne siły stron trzecich oraz na organizacje humanitarne, praw człowieka i rozwoju działające w terenie;
 45. podkreśla znaczenie przeprowadzenia skutecznej i ciągłej oceny czynników determinujących (nie)bezpieczeństwo ludności cywilnej oraz wykorzystania wynikającej z niej analizy jako podstawy do opracowania strategii ochrony, mających na celu zapobieganie ponownemu wybuchowi gwałtownych konfliktów;
 46. wzywa UE do przeprowadzenia, w porozumieniu z innymi właściwymi podmiotami, takimi jak OCHA (Biuro Koordynacji Spraw Humanitarnych ONZ), dalszego szczegółowego badania nad włączeniem strategii ochrony do opracowywanego podejścia wojskowego UE do zarządzania kryzysem oraz do włączenia wniosków z doświadczeń zdobytych na poziomie UE do ochrony ludności cywilnej, w szczególności dzieci, a także uważa, że powinny one stanowić podstawę przyjęcia szerszej „doktryny ochronnej UE”, która obejmowałaby elementy i wytyczne dotyczące ochrony prawnej, cywilnej, humanitarnej i wojskowej;
 47. podkreśla znaczenie utworzenia wiodących agencji, które mogą zapewnić jasne wytyczne strategiczne, określić główne braki i wyjaśnić role i zadania w zakresie przeciwdziałania konfliktom;
 48. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu oraz parlamentom krajowym i regionalnym, Komisji Europejskiej, ONZ i organizacjom regionalnym, prezydencji Rady i Unii Afrykańskiej.
-